

כל בוקר השכים לך בשחר חדש,
כל ציפור לך רנה שירי מלאכים,
התהלכת בארץ ככוהן במקדש,
כל דשא הגץ לך אלפי פרחים.
כל רגע היה לך רגע שבקדושה
לא חסכת עמל, ומבלי לחשות אודותיך,
ולא היית חזקה, ולעתים — חלושה
אך לימדת במסירות תורה לתלמידיך.
לימדת תלמידיך הנדסה וחשבון,
כי ידעת בגולה תוצאות הבורות
רצית שאיכרינו ידעו אל נכון
לבנות מולדתם בתבונה ודיקנות.
לרגע אחד לא פסקת מלמד
אחר בית-ספרך בא הצריף,
והיה הוא קטן, אך כאוהל מועד
חמימות, ותרבות סביבותיו הציף.

וכעת, שתיליך — אילנות ענקים,
חניכיך מירושלים, מטולה ונהלל
שולחים פוארה, שורשים עמוקים,
תוצאות עמלך אשר דרכם סלל.
ועת לאחרונה למנוחות ליוניוך
מוקיריך למאות נקבצו אליך,
בכבוד והערצה בארונוך נשאוך
לברק האורות של שיפעת מפעליך.

נאמר כולנו: יתגדל ויתקדש
זכרך היקר, אם ומורה
ימתקו לך לעד רגבי נהלל.
שלום לך, שלום, שלהבת אורה.

נכדך יוסף מור

"עלון הכפר", סיון תשי"ח